

Παναγιώτης Μαυροειδής

Σε πρόσφατη [δημόσια παρέμβασή](#) τους «64 προσωπικότητες από το χώρο του πολιτισμού, της οικονομίας και της ακαδημαϊκής κοινότητας», κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ ότι «ναρκοθετεί την πρόοδο της χώρας με το ύφος, το ήθος και το περιεχόμενο της πολιτικής του τα τελευταία χρόνια».

Πριν ασχοληθούμε με το κείμενό τους, θα κάνουμε δύο εισαγωγικές παρατηρήσεις.

Οι περισπούδαστοι διανοούμενοι τύπου Στάθη Καλύβα και λοιπών, διάλεξαν ένα πολιτικό και ιδεολογικό αντίπαλο στα μέτρα τους (τον ΣΥΡΙΖΑ), του απέδωσαν κατά το δοκούν ιδιότητες αριστεράς (κάτι που αρέσει για άλλους λόγους στο ΣΥΡΙΖΑ) και όρμησαν να τον κατασπαράξουν, εξασφαλίζοντας έτσι μια εύκολη νίκη, με σημασία για το μέλλον. Και έχει σημασία όχι για το ΣΥΡΙΖΑ αλλά για κάθε είδους πραγματική αριστερά.

Την ίδια στιγμή, δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε ότι όλος εκείνος ο σωρός των ασυλλόγιστων διανοουμένων χειροκροτητών του ΣΥΡΙΖΑ, πλην ελαχίστων τιμητικών εξαιρέσεων, έχουν επιλέξει το δρόμο της σιωπής. Θεωρούν φαίνεται πως δεν οφείλουν να μιλήσουν για τη φενάκη τους και την ευθύνη που είχαν και έχουν για την αποδοχή μιας πολιτικής στρατηγικής ενσωμάτωσης στην αστική καθεστωτική πολιτική μέσω του ΣΥΡΙΖΑ. Αφήνουν έτσι όλο το πεδίο ελεύθερο για τους original της αστικής σκέψης να ασχημονούν, μέσω του πολιτικού πτώματος του ΣΥΡΙΖΑ, σε βάρος κάθε αριστερής, κομμουνιστικής εναλλακτικής.

Ειρωνεία της ιστορίας: **Οι αστοί διανοούμενοι που δήθεν απορρίπτουν την «ταξική στρατεύση»** μιλώντας για την «ανεξαρτησία των διανοητών», αποδεικνύονται χίλιες φορές πιο στρατευμένοι στα άμεσα και στρατηγικά συμφέροντα της αστικής τάξης, σε αντίθεση με τους λιμοκοντόρους εκείνης της διανοούμενης «αριστεράς» που σηκώνουν τώρα αδιάφορα τους ώμους.

Πάμε τώρα στο κείμενο των σκληρά «στρατευμένων» στην αστική πολιτική, που επιχειρούν να κεφαλαιοποιήσουν θεωρητικά κέρδη για τα αφεντικά τους, μέσω της κριτικής σε ένα

ΣΥΡΙΖΑ πού έχουν στήσει απέναντί τους ως «αριστερό αντίπαλο».

Σχόλιο πρώτο: Αυτή η «μεσαία τάξη»...

Το κείμενο αρχίζει και τελειώνει με τις αναφορές στη «μεσαία τάξη». Ω τι βολικό εφεύρημα! Πόσο όμορφα εξαφανίζονται, τόσο η αστική τάξη, όσο και η εργατική, σε ένα ανύπαρκτο μέσο όρο που βαφτίζεται «μεσαία τάξη»... Μόνο που αυτό δεν έχει σχέση με επιστημονική ανάλυση, αλλά με μπακάλικη συσκότιση.

Σχόλιο δεύτερο: «εκεί που άλλες κοινωνίες λύνουν τα προβλήματά τους». Οι χώρες της ΕΕ ας πούμε;

Αλήθεια το πρόβλημα της ανεργίας, της οικονομικής καχεξίας, της αύξησης των ανισοτήτων, της πτώσης των μισθών, είναι πρόβλημα μόνο της Ελλάδας της διαχείρισης αλα ΣΥΡΙΖΑ ή γενικότερο δομικό πρόβλημα σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες και ειδικά αυτές τις ΕΕ; Αν ήταν έτσι, γιατί το οικοδόμημα της τελευταίας κλυδωνίζεται, είναι σε διαρκή κρίση και απονομιμοποίηση στη συνείδηση των λαών της;

Σχόλιο τρίτο: «ένας είναι ο εχθρός, ο λαϊκισμός»

Όσο και αν φανεί παράξενο σε κάποιους, οι 64 δε θεωρούν πρωτογενές κακό το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά την «γιγάντωση του λαϊκισμού που οδήγησε τη χώρα στα χέρια των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ». Έξοχα! Κάθε αναφορά στην έννοια των συμφερόντων των λαϊκών στρωμάτων είναι εξ ορισμού ένοχη, όχι επειδή μιλάει με όρους ασάφειας για τις τάξεις στην ελληνική κοινωνία, αλλά διότι η έννοια ενός λαού με δικαιώματα, είναι απορριπτέα! Ο βοναπαρτισμός με φιλελεύθερο κοστούμι...

Σχόλιο τέταρτο: η «εξώθηση» και η αθώωση

Πέραν των άλλων, σύμφωνα με τους 64, ο λαϊκισμός «εξώθησε τις επιχειρήσεις στην παραοικονομία ή σε άλλες φορολογικές έδρες και τους εργαζόμενους στην αδήλωτη εργασία». Με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια: Αφενός οι πάντα ιερές και αγαθές επιχειρήσεις αθώνονται για την εξώθησή τους σε παρανομίες και αφετέρου η αδήλωτη εργασία, παρουσιάζεται ως επιλογή των εργαζομένων λόγω του ...λαϊκισμού!

Σχόλιο πέμπτο: ο «ολοκληρωτισμός» και ο «μονοθεϊσμός» της αγοράς

Μιας και ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «αριστερά» που έχει εγκαθιδρύσει «σοσιαλισμό», ασφαλώς θα έχει

επιβάλει και «ολοκληρωτισμό». Συνακόλουθα οι 64 “προσωπικότητες” στρατεύονται εναντίον του τελευταίου, αλλά για ποιο λόγο φαντάζεστε: Μα γιατί ο ολοκληρωτισμός «ενοχοποιεί την επιχειρηματικότητα»! Στον φιλελεύθερο κόσμο του κειμένου τους, η κοινωνία κατά βάση έχει ως πολιτική μονάδα τις επιχειρήσεις και τα δικαιώματά τους... Ο δε θεός της είναι ένας και μοναδικός και λέγεται αγορά.

Σχόλιο έκτο: ας μιλήσουμε περί των «ισχυρών της Γης»

Οι 64 επιχειρούν να εισπράξουν κάτι από την απέχθεια των λαϊκών στρωμάτων προς την ταπεινωτική υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ σε ΕΕ και ΝΑΤΟ, για αυτό και στηλιτεύουν την πειθάρχηση «χωρίς αντίλογο στα κελεύσματα των ισχυρών της Γης». Λίγο πιο κάτω όμως, δηλώνουν έμπλεοι πατριωτισμού: «η Ελλάδα ανήκει αδιαπραγμάτευτα στον σκληρό πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Θαυμάσια! Η Ελλάδα «ανήκει» σε κάποιους και μάλιστα στον «σκληρό πυρήνα». Όχι άλλο πατριωτισμό και περηφάνεια παρακαλούμε...

Σχόλιο έβδομο: το εκπαιδευτικό σύστημα γεννάει την ανεργία;

Ξιφουλκούν αγαναχτισμένοι οι 64 ενάντια στα «πτυχία μελλοντικής ανεργίας και χαμηλών αμοιβών» και τα αποδίδουν στο «εκπαιδευτικό σύστημα» και τη «λιγότερη προσπάθεια». Σοβαρά; Δηλαδή, αυτό έχει να μας πει η περίπτωση όλων εκείνων των χιλιάδων περιζήτητων Ελλήνων επιστημόνων στο εξωτερικό ή μήπως ότι μια οικονομία της αγοράς στην Ελλάδα, δεν μπορεί να δημιουργήσει αξιοπρεπείς θέσεις εργασίας;

Σχόλιο όγδοο: ο «κανόνας» και η «εξαίρεση». Ας δούμε το παράδειγμα της αγοράς...

Με εξόχως διδακτικό ύφος οι 64 “διανοούμενοι” τονίζουν μεταξύ των άλλων ότι «η πραγματική προοδευτική πολιτική (...) Προσδιορίζει τον κανόνα και την εξαίρεση». Πολύ ωραία! Ας δούμε ως παράδειγμα εφαρμογής της αρχής τους την περίπτωση της λειτουργίας της αγοράς που εκθειάζουν. Γράφουν σχετικά:

«Η πραγματική προοδευτική πολιτική (...) Αναγνωρίζει ότι οι δυνάμεις της παγκοσμιοποίησης και της τεχνολογικής αλλαγής παράγουν ανισότητες στις χώρες που μένουν αδρανείς και γνωρίζει πότε να παρέμβει για να διορθώσει τις αποτυχίες των αγορών». Μπορούν μήπως να μας πουν έστω με τα στοιχεία της αστικής στατιστικής (ΟΟΣΑ, ΕΕ κλπ), αν αυτή η περιβόητη αγορά διορθώνει (κατά κανόνα) την (κατ’ εξαίρεση) άνοδο των ανισοτήτων ή μήπως τα στοιχεία λένε ακριβώς το αντίθετο;

Σχόλιο ένατο: «υπέρ της Ελλάδας που παράγει και εξαγεί...»

Συμβαίνει συχνά και οπωσδήποτε αυτό αφορά και το κείμενο των 64: Ένα επαναλαμβανόμενο στρατευμένο ψέμα, εν τέλει εκλαμβάνεται ως αντικειμενική αλήθεια και ιερός σκοπός από όσους το πλασάρουν. Έτσι λοιπόν στο κείμενό τους τάσσονται **«υπέρ της Ελλάδας που παράγει και εξάγει»**. Ξέχασαν να γράψουν, έστω για ξεκάρφωμα, ότι πρώτιστο καθήκον της οικονομίας μιας χώρας είναι να παράγει για το λαό της και όχι για να εξάγει και ότι αφθονούν εκείνες οι χώρες που είναι πλούσιες σε εξαγωγές και ταυτόχρονα εξαιρετικά «πλούσιες στην παραγωγή φτωχών» εντός τους. Αλλά είπαμε: Για τους φιλελεύθερους μια χώρα κατοικείται από επιχειρήσεις, όχι από ανθρώπους.

Σχόλιο δέκατο: τι κυρίως απειλεί την «ασφάλεια» των πολιτών;

Το κείμενο των 64 δηλώνει πως «Υπερασπίζεται το λαϊκό αίτημα για προστασία και αντιμετώπιση της ανασφάλειας στις πόλεις, την ύπαιθρο και τα σύνορα της επικράτειας». Εντάξει... Όπως φαίνεται δεν έχουν ακούσει για την ανασφάλεια της ανεργίας, τον συνεχή κίνδυνο της απόλυσης, της μείωσης του μισθού, της αρνητικής μεταβολής των εργασιακών σχέσεων, της πληρωμής της εφορίας, του ΕΝΦΙΑ, των ασφαλιστικών εισφορών και των λογαριασμών και τόσων άλλων. Πόσο μακριά είναι η Εκάλη και το Κολωνάκι από τα Περιστέρια και τα Περάματα!

Ας συνοψίσουμε: Οι κακοδοιμονίες στην ελληνική κοινωνία καθόλου δεν οφείλονται στο γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ασκεί αριστερή ή μισοαριστερή πολιτική, αλλά ακριβώς στο αντίθετο, δηλαδή στην εφαρμογή από μεριάς του μιας κλασικής αστικής δεξιάς πολιτικής στο πλαίσιο των αρχών και αξιών της καπιταλιστικής αγοράς.

Η διαχείριση είναι διαφορετική, αλλά ως το προσδιορίσουμε το πώς και σε ποιο πεδίο: Είναι σα να έχουμε ένα τρένο σε συγκεκριμένη σιδηροδρομική γραμμή, κινούμενο πάνω σε δεδομένες ράγες και προς ορισμένη κατεύθυνση. Εντός του ο μηχανοδηγός, ο ένας ή ο άλλος, οπωσδήποτε έχει να επιδείξει κάποιες διαφορές οδήγησης και χειρισμών. Ως εκεί...

Δεν είναι κουτοί βεβαίως οι 64 με το κείμενό τους. Ξέρουν τι κάνουν. Αποδίδοντας τα χάλια της κοινωνίας στην αριστερά, αθρώνουν τους πραγματικούς ενόχους. Είναι ένα γενικότερο ζήτημα αυτό. Η σύγχρονη ακροδεξιά και εν τέλει το αντιδραστικό αστικό πολιτικό σύστημα στην εποχή μας, ελλείψει κομμουνιστικής εναλλακτικής, καταφέρνει να παρουσιάσει ένα ακόμη πιο αντιδραστικό καπιταλισμό ως «αντισυστημική» κριτική και εναλλακτική στον εαυτό του! Αν δε ο διαχειριστής είναι ροζ αλα ΣΥΡΙΖΑ, η δεξιά/ακροδεξιά διευκολύνεται τα μάλα σε αυτό. Έτσι, το σχήμα «με τη δεξιά/ακροδεξιά ή με το ΣΥΡΙΖΑ», αποδεικνύεται ένα μακάβριο ανέκδοτο σε βάρος της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς.

Εδώ ακριβώς υπάρχει ένας γόρδιος δεσμός που δεν λύνεται παρά μόνο κόβεται.